

מרוסן. הוא אינו מהיר החלטה, נפגע בקלות. הוא מודאג ממה שהאחרים חושבים עליו, מגיב באופן חיובי על הערצה של הזולת, אך אינו סובל ביקור רת. תכונה זו עלולה לשמש מעצור ב־ דרכים רבות של בעל הקו.

אם הקו יורד לכיוון גיבעת הירח, ה־ דבר מגביר את רגישותו והעדד ביטחונו העצמי. אך אם הקו ממשיך ישר, גישי־ תו לחיים יותר אופטימית, ובעל־הקו מסוגל להתגבר על ביישנותו ויכול להת־ מודד עם המציאות של החיים ביתר קלות.

קו ראש המתחיל בתוך קו־החיים, על גיבעת מרס — הדבר מצביע על אישיות שבה חברו יחדיו רגישות, רגשנות, רגזנות ורעון להיכנס לריב ומדון, חוסר־יציבות, חרדות ועצבנות. האדם מושפע במיוחד מתכונות של כוכב מרס, אך בלי ה־ סוגנויות המאפשרת להוציא את הכעס המצטבר החוצה בצורה מאוזנת. אדם עם התחלת קוראש כזה רואה כל דבר של מה בכך כפגיעה אישית, ומחפש את הריב בכל מקום. אם אינו מוצא אותו,

רוח בין קו־הראש וקו־החיים מעיד על כושר שיפוט מהיר ועל דחפים חזקים

הוא „חוטף את הריב בצפונותיו“ אין ב־ יכולתו לשלוט במזג זה שלו, לכן הוא מגיע לרוגז גם בקשר לדברים חסרי־ ערך. גם בביתו וגם בעבודה הוא תמיד מוקף בריב וכעס.

הפרדה בין קו־הראש וקו־החיים מגלה אי־תלות מחשבתית, כושר שיפוט מהיר, אומץ־לב, פתיחות מחשבה ונכונות ל־ קידמה, חוסר־סבכנות ודחפים חזקים. אדם כזה מרגיש עצמו חופשי לנהוג לפי רצונותיו, אינו רואה במיוחד לביקור־ רת של האחרים. הוא אוהב להושיע ב־ ציבור, ויש לו כוח להשפיע על דעות ורגשות של אחרים. חשוב לו שתהיה לו מטרה שתעורר את התלהבותו, אחרת הוא מבזבז לריק את כשרונותיו.

רוח רחב מדי בין קו־הראש וקו־ החיים מעיד על אישיות אנוכית, חסרת־ התחשבות וחסרת־מחשבה, עודף אימ־ פולטיביות ואומץ־לב המגיע עד איווה וטיפשות. בעל הקו מסוגל להגיב בצו־ רה ספונטנית מבלי להתחשב בתוצאות. הוא בדרך־כלל אדם חסר־בושה, מגיב ביטחון עצמי מופרז. בחיי היומיום, מוג סוער וחוסר־הירות, היעדר ריסון עצמי מובילים אדם כזה לצרות. חוסר־המנוי־ חח שלו מקשה עליו להתמיד בדבר אחד לזמן רב. אם הקו ישר, האדם יותר מעשי וחומרני, ויכול בכל־זאת לחשב את דרכו. אך אם הקו פונה לגיבעת הירח, זה מראה על נטיה לעצבנות ולדיכאון, מצביה־הרוח שלו משתנים, כמו החלטה־ תיו הפזיזות.

קוראש ישר וארוך מעיד על אישיות המסוגלת לצפות לטווח רחוק, בעלת זיכרון טוב. זהו גם סימן לפיקחות, הכי־ מתחיים, כושר־הגדרה טוב ויכולת ל־ גשת ישר לעניין מבלי לחלום עלומות. הדמיון אינו הצד החזק של בעל קו כזה, וגישתו יותר המרנית.

כשקו־הראש משתפל לגיבעת־הירח, ה־ דבר מצביע על מגו אמונותי רגיש, ועל בעל דמיון רב. זהו הטיפוס הרומנטי, חולם עלומות ובעל נדיבות־הלב. כשהקו מגיע לגיבעת־הירח ממש הוא מסמל אינטלגנציה, דמיון יוצר, כישרון הבעה עצמית — הקיימים בהרבה ספורים ו־ ממצאיים, ביחוד עם סימום בזמנל.

קוראש הנוטה בשיפוע חד לכיוון חלקה התחתון של לונה, ורץ לאורך קו־החיים, בדרך־כלל אינו סימן טוב. זה מעיד על דמיון המוביל לביצועיות. אדם כזה מנותק מהמציאות, חי בעולם משלו ולעתים אף שוקע במרה שחורה.

קוראש קצר, המגיע בערך עד אמצע היר, מראה על אדם שראשו עוסק ב־ ענייני היומיום. אין הוא הטיפוס ה־ אינטלקטואלי, אמנם, הוא מסוגל להת־ מחות בתחום מסויים ואף להצליח בו, אך לא יהיה בעל דמיון או נטיות פילו־ סופיות.

יעקב שרת / איש מאדים מנחם מלך ישמעאל

מכונת־האמת של החיסטוריה שאינה יודעת רחם! מה, מה אתה חושב לך, מנחם, שאם עוני עבד־אל־האדי מת ואינו, הוא לקח אתו לקבר את המילה כבוד ואת המושג כבוד לאומי? ואפילו נלחם שכן, האם המוח הערבי הוא כל־כך רפה וקהה עד שלא ימציא את המושג הזה מחדש? ובכוח האמצאה הזה, הבלתי־נדלה, עמוק השורשים בתור דעה האנושית, שהשתייכות לאומית ומסורת לאומית הן חלק כה מהותי בתוכה, אתה רוצה להלחם? במה? בנערי ישראל שעוד טרם התקוממו לתפקיד שמנחם הראשון ואחשתרניו כופים עליהם, ובנערי ה„אגודות הכפריות“ שמנהיגם, המדינאי הדגול מוצטפא דודין, כבר משמיע בגלוי דרישות הבה־ב כסף רב — וזה שעה שאתה מדבר בביטול על שכירי אשׁף?

לא, פרופסור־מלך אנטי־אפלטוני שכמותך, אתה כבר הפסדת במערכה. את הכבוד הערבי לא שבת. את הכבוד היהודי הכפשת לדראון עולם.

ועכשיו השאלה היא רק של זמן: מתי, אחרי כמה קטילות הדדיות, אחרי כמה גלי מרי והתקוממויות, אחרי כמה דיר־ דורים שתדורדר ישראל לתהום הבידוד המדיני, הכלכלי וה־ ביטחוני (זוכר את רודזיה, או שמא אתה עדיין רק בדרום־ אפריקה?) אתה תכה על חטא ותאמר: „טעיתי. הערבים, לעזאזל, הם כמו כולם. המניאקים הללו אינם מוכנים לוותר על כבוד לאומי. מוכרחים להתחשב בה, אחרת תהיה לנו פה אירלנד בריבוע לנצח, אם לא גרוע מזה — או שמא אתם מוכנים לתת לי עוד הזדמנות אחת לפתור את הבעיה במשאיות וכיתות־לורים?“

כדי שאתה לא תידרדר לתהום הזאת, מנחם מלך ישמעאל מטעם־עצמו, ורק משום כך, כתבתי לך תמו־שלשום: לפרופ' מנחם מילסון שלום רב, 21.3.82

אתה תיזכר לדראון עולם כמי שבמינו זורו תהליך הכפשתה של הציונות — אם לא של יהדות ימינו — כתנועה של דיכוי עם על־ידי עם.

תמינה מניין אתה שואב את הכוח הנפשי למעשיך, שבהם אתה מחייב לא רק את עצמך באופן אישי, מסכן דורות ומסתכן בקללתם.

אם תאמר שאינך מעצב מדיניות, אלא מכשיר ליישור־ מה — הלא תבוש ותכלם להיות פרגול דמים? את התשובה קיבלתי ב„מוקד“ שלך. לא, לא בדבריך הבלתי־משכנעים. בארשת־פניך, שחדת נביא־השקר מן האמת שתתגלה מחר כבר היתה נסוכה עליהם.

קרנפת

ממקורות רפואיים נסמר על תופעה מגפתית מוזרה המור־ גשת יותר ויותר ברחבי הארץ, אם גם בין תושביה היהודים בלבד. יהודים ישראלים במספרים גדלים והולכים שחים שעורם מתחפסס והולך, מתעבה ומתקשה על פני הגוף כולו, אך בעיקר באיזור העורף (דבר שמקשה על מי שבו מדובר להניע ראשו ולזאת את כל השטח סביבו) וסביב העיניים (בצורה המטביעה את העין עמוק יותר ויותר בתוך גוש בשר קשיח עד כדי הגבלת הראייה באורח ניכר ביותר). הנתקפים בתופעה זו מרבים להתאונן גם על הפרעות קשות בכוח החושב שלהם.

הערבים, לעזאזל, הם כמו כולם:

המניאקים אינם מוכנים לוותר על כבוד לאומי

מן המקורות הרפואיים הנ"ל נמסר, כי הקרנפת — כך מכונה התופעה כפי מי שטרם נפגעו בה — היא מחלה ידועה למדי, המופיעה במצבים היסטוריים־היסטוריים בלא הבדל עם זרתי. יש אומרים, כי מחלה זו חשוכת־מרפא והיא שהעלימה לבסוף את הדינוזאורים — אבות הקרנפים — מן הארץ. אחרים טוענים שאפשר, לפעמים, לרפאה בקלפי.

גבורה והיפוכה

להגדרת התנהגותם של 12,000 דרוזים מלוכדים, מגובשים, העומדים רובם ככולם זה שבועות מיספר בהסגר — שהוא קיצור המונח במחנה־הסגר (שווה־ערך למחנה־ריכוז, אלא שב־ אחרון מרכזים את הנוכחים אחרי שמעתיקים אותם ממקומות שונים, ואילו במחנה־הסגר פשוט סוגרים אותם במקום היותם ממכר) — שהטילה עליהם ממשלת הליכוד השניה של מנחם הראשון על ישראל, בעבור שהמישנה למלך ישראל, ישראל קניג, אומר לשבור אותם משום שהם עומדים על כבודם, וכבוד הוא מלה גסה בישראל של 1982 אחרי שנלה מישראל כולה — להגדרת התנהגותם של הדרוזים שבצפון רמת־הגולן הכבושה יש מילה אחת, רק מילה אחת: גבורה.

מעניין, היפוכה של גבורה זו אינה פחדנות או מורד־לב אצל הלחמנים בה. איכשהו, בדרכיה הנעלמות של שפת־ ההגיון, היפוכה של גבורה זו היא איווה.

ובעד איווה יש משלמים הרבה יותר ביוקר מאשר בעד פחדנות או מורד־לב. מפני שפחדן עשוי במצבים מסוימים להיעשות אמין־לב, אפילו עד כדי הודאה בטעות. אוויל נשאר אוויל.

מנחם השני, מנחם מלך ישמעאל, ישב שם סתור־לבוש מול מראייני „מוקד“ המעונבים, המאופקים, הלא־תוקפניים (המ־ עוקרים?), אבל נראה כמי שהועלה על המוקד ממש. ולא־ דווקא משום שהשאלות שנשאלו, אם גם היו מאופקות ולא־ תוקפניות, קלעו אל השערה, הוא נראה כמי שהועלה על המוקד עוד בטרם נשאל שאלה אחרת.

יכול להיות שהוא לא ישן לילה או שניים. יכול להיות. אבל ארשת־פניו העידה לא־דווקא על עייפות. לא־דווקא. אני חושב שמנחם השני, מנחם מלך ישמעאל, תפס סוף־ סוף את המימדים האמיתיים של הבעיה שאותה התיימר לפתור מעשה־פרופסור.

פעם, בימים אחרים לגמרי, לפני איזה 40 שנה, קראתי ספר מאת אביגדור המאירי, שאם זכרוני הבודני אינו מטעני שמו היה משהו מעין „חכמת הבהמות“: הפרק שהתרשמתי ממנו ביותר היה על המדעים. הבהמות — כתב שם אביגדור המאירי — לוקחים שניים וכותרים את ראשיהם. אחר־כך הם לוקחים שפנים אחרים וקוטעים את רגליהם, ואחר־כך הם כותבים חיבורים מדעיים תכופים־עמודים על ההבדלים שבין שפנים כרותי־ראש ושפנים קטועי־רגל. אדרבה — הוסיף המחבר (בלעג) — יקחו נא הפרופסורים המלומדים לא שפני ניסוי למחקריהם הנעלים, אלא דובים, ויערו בהם את ניסוייהם המופלאים לצורך מחקריהם הכבירים: אראז ניווכח כולנו לדעת מהו ההבדל בין פרופסורים כרותי־ראש ופרופסורים קטועי־רגל!

כן, הפרופסור שלנו תפס פתאום עם מה ועם מי יש לו עסק בניסויי המדעים. מפני שכמובן, הוא יכול להצליח ולהעניק לעצמו ולמדינתו הנאורה סם־עולם: הפרופסור הרא־ שון בתולדות האנושות שהוכיח כיצד לגדל שפנים־קווילינגים במעבה צבאית, והמדינה הראשונה בתולדות המדינות בעולם המודרני שהוכיחה כיצד אפשר לאנוס עם נשלט, כבוש לאהוב את העם הכובש, השולט.

אבל! אבל הוא גם עלול להוכיח, הפרופסור, את הכלל ולא־דווקא את היוצא־מן־הכלל, ואם ראיתי כפסיכולוג־בגרוש נכונה את ארשת־פניו, היא העידה בו כי בימים אלה ממש הוא תפס כי יש סיכוי רב מאוד שבקרב של עם ישראל נגד הפלסטינים ינצח לא היוצא־מן־הכלל אלא הכלל. שימו לב: איני אומר ינצח הצדק ולא הזדון, ינצח הטוב ולא הרע, ינצח האינטרס הזה את האינטרס ההוא. לא. אני בסך־הכל רוצה לקבוע, שינצח הכלל, האומר שלאורך ימים אין עם אחד יכול לרדות לאחר; שלאורך ימים מוכרח עם נשלט להתקומם נגד עם שולט, חרף כל מיני טובות הנאה ממשיות או מדומות שהשולט מרעיף עליו.

מדוע? ככה. זו דרכם של עמים, שהם מבקשים עצמאות לאומית חרף כל קורבן וקושי. מוזר, לא?

ואם העובדה שהישמעאלים של מנחם השני גם הם מין עם מוזר שכזה אולי אינה ידועה לפרופסור מילסון מתוך מחקרו הספרותיים המעולים בערבת, אבוא לעזרתו ואצטט לו פה משהו בעברית ממה שדיווח משה שרת, מנהל המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית לארץ־ישראל, ב־2 במאי, 1937 — לפני 45 שנה — להנהלת הסוכנות על פגישתו עם הערבי הפלסטיני המתון יחסית עוני עבד־אל־האדי, שבה שוחח עימו על בעיית חלוקת ארץ־ישראל לשניים והאפשרות למונעה, אם יושג הסכם יהודי־ערבי. כאשר משה שרת ניסה

לחוכיח לעמיתו הערבי את ההנאה הכלכלית שתצמח לערביי ארץ־ישראל מהסכם ושיתוף־פעולה עם היהודים, קרה דבר כזה:

„על כך העיר עוני, שהערבים עניים הם בין כה וכה, ולגביהם אין השאלה הכלכלית קובעת. לגביהם זוהי שאלה של כבוד לאומי. ייתכן מאוד, שהערבים יפלו במלחמה. אבל אין זה פטר אותם מהיחלם. לפנייהם הביריה: נצחון או מפלה. אין הוא שונא ליהודים. הם עושים את מעפלים הלאומי והוא מבין אותם. אולם הוא רואה את האנגלים כאחרים העיקריים למצב שנוצר בארץ.“

לבסוף אמרתי לו: לדעתי אתה מוביל אתה עמך לחורבן.“

(„יומן מדיני“, כרך ב', ע' 118, „עם עובד“, 1971).

מלת המפתח היא כמובן, כבוד. כבוד, הציונות הלאומית לא אשׁף המציא אותה, כשם שלא הציונות המציאה אותה. האדם המציא אותה אי־א, והוא חוזר ומציא או מגלה או חווה את קיומה את סתיונה שוב ושוב, לפי הנסיבות. מנחם השני מלך ישמעאל עלול לישמעאל (בפירוש מטעם־עצמו, שכן אם, למשל, אדם מקבל על עצמו תפקיד של תליין מרצון אין הוא יכול לתלות בולתו את העובדה שהוא עוסק בתפקיד מגועלי, אם גם חוזני ביותר, כידוע סבור בכיכול, שהוא נלחם באיזה קיקיון זו ששמו אשׁף — או כך היה סבור עד תמו־שלשום. האם עד כדי כך הוא נכון להוליד שולא את עצמו — ולכבו לעולם ומלואו לרבות לבני עמו — ולאחר שהסתבך בשקרים אין הוא תופס שעליו להכיר בעובדה הניצחת שהחיים בשטחים הכבושים ממצאיים את אשׁף, ולא אשׁף את החיים בשטחים?

למה לך להסתבך בשקרים, מנחם השני מלך ישמעאל, אם מאחר־מחרתיים הם ייחשפו לעיר־כל, וביתר שאת, על־ידי